

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р 177/2023
13.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Драгомир Мрдаљ адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Виши суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, одлучујући о захтеву за одређивање другог стварно надлежног суда, на седници одржаној 13.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДРЕЂУЈЕ СЕ Виши суд у Смедереву за поступање у предмету Првог основног суда у Београду П 22959/18.

Образложење

Виши суд у Београду је, уз допис од 01.06.2023. године, доставио Врховном суду предмет П 22959/18, са захтевом за делегацију надлежности. У захтеву је наведено да постоје оправдани разлози за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у означеном предмету, у смислу члана 62. Закона о парничном поступку, с обзиром да је Вишем суду у Београду као другостепеном суду предмет достављен ради решавања о жалби тужене предмет у ком је тај суд означен као орган тужене.

Законом о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 88/18, 18/20, 10/23) прописано је, одредбама члана 62, да надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози (став 1). Према ставу 7. истог члана, о захтеву надлежног суда првог степена из става 1. овог члана одлучује веће највишег суда одређене врсте.

У конкретном случају, тужилац је 26.12.2018. године поднео тужбу у којој наводи да је био бранилац по службеној дужности оптуженог у предмету К-бр 898/14 Вишег суда у Београду, на име чега му је принудним путем 31.12.2015. године исплаћен износ од 255.750,00 динара, и да у конкретном поступку захтева исплату износа од 30.000,00 динара који представља обрачунату законску затезну камату на износ исплаћених трошкова, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате.

Околност да би Виши суд у Београду требало да одлучи о основаности тужбеног захтева који почива на тврдњи да је задоцњењем тог истог суда са исплатом

накнаде трошкова браниоца по службеној дужности дошло до стицања без основа на страни туженог може да изазове код просечне особе легитимну сумњу у непристрасност означеног суда, чак и кад је тај суд објективно независан и непристрасан. Таква околност представља оправдан разлог за одређивање другог стварно надлежног суда у циљу очувања права странке на независан и непристрасан суд, које је неодвојив део права на правично суђење, гарантованог чланом 32. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, бр. 98/2006, 16/2022) и чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист Србије и Црне Горе“ - Међународни уговори број 9/03 од 26.12.2003. године ... „Службени гласник РС“ - Међународни уговори број 10/15 од 11.05.2015. године).

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци решења, на основу члана 62. Закона о парничном поступку.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић